

Breuklijn

We dachten aan iets wat nog geen vorm
en woorden had, roeiden zonder riemen.

Een verzinsel leken we, je stilte
een ondergesneeuwd plein.

Als een herinnering gleed je
uit mijn aandacht weg.

Toch ben je er nog: als je voorbij fietst
vermomd als vreemdeling, als ik de paaslelies
in mijn tuin met je vingers verwar.

Gisteren zag ik je in aarde woelen, praten tegen de kat,
kijken in de spiegel die ik voor je was.

Je kwam de kamer binnen als een raam
waaruit het uitzicht is verdwenen.